

[Svend Nielsen.]

tiden at kunne faa Reservedele til. Det skal være Vogne, som specielt blev fremstillet under Krigen, men som de Magter, der under Krigen producerede dem, i hvert Fald ikke i Fredstider agter at opretholde Produktionen af. Jeg vil gerne spørge den højtærede Forsvarsminister, hvorvidt det virkelig er i Overensstemmelse med Kendsgerningerne, at saadanne Indkøb er foretaget.

Ligeledes hævdes det, at vi i den Periode, der er forløbet, siden vi igen blev os selv, har foretaget Indkøb af Materiel, som næppe paa noget Tidspunkt vil kunne siges at være hensigtsmæssigt eller nødvendigt set ud fra det Forsvar, vi skal have, som jo under alle Omstændigheder skal tage Hensyn til vort Lands Beskaffenhed, altsaa skal hvile paa et dansk Grundlag.

Jeg har Opfattelsen af, at der ligger visse Spørgsmaal her, som tiltrænger en nærmere Klaring, og jeg vil henstille, at dette Lovforslag underkastes en kortere Udvalgsbehandling, hvor der om muligt gøres Rede for visse af de Problemer, om hvilke der er nogen Uklarhed.

Der er ogsaa en anden Side af denne Sag, som jeg finder det paakrævet at tage en kort Udvalgsforhandling om. Det drejer sig om et Problem, som Kontreadmiral Kaj Lundsteen har gjort opmærksom paa i nogle Udtalelser til »Berlingske Tidende«s Nytaarsnummer. Kontreadmiral Kaj Lundsteen udtaler her, at Marinen i Henhold til Bemyndigelsesloven fortsat har ca. 150 Befalingsmænd af Reserven inde, heraf 100 Officerer, men samtidig gør Kontreadmiralen opmærksom paa, at langt den overvejende Del af disse Officerer vil kunne frigøres i det nye Aar, altsaa nu i 1947. For en Del af disse Reserveofficerers Vedkommende er der Tale om Folk, der har været tvangsindkaldte siden 1939, og hvoraf mange faktisk er slaaet ud. Jeg tror, det vilde være paa sin Plads at se nærmere paa dette Spørgsmaal i et Udvalg, og jeg vil haabe, at det maa lykkes af finde frem til en Ordning, der muliggør snarest at opfylde det Ønske, som Kontreadmiral Kaj Lundsteen omkring Nytaar gav Udtryk for, at man snart kunne frigøre disse Folk.

Jeg er i øvrigt af den Opgattelse — jeg ved ikke, om det er rigtigt, men det vil Ministeren jo kunne bekræfte eller afkræfte —, at Forholdene i hvert Fald for Marinens Vedkommende for Øjeblikket skulde være saadan, at man kan klare de Opgaver, der skal klares, selv om man frigør det tvangsindkaldte Befalingsmandskab, som fortsat

holdes inde i Henhold til denne Bemyndigelseslovgivning.

Som sagt, i Princippet kan vort Parti tiltræde, at denne Lovgivning videreføres endnu i en Periode, men vi ser meget gerne, at den underkastes en kort Udvalgsbehandling, for at man om muligt kan naa frem til en Løsning af nogle af de Problemer, jeg har fremdraget her.

Johs. Christiansen: Jeg vil gerne med det samme sige, at vi ser paa det foreliggende Forslag med meget store Betæneligheder. For det første af den rent principielle Grund, at Bemyndigelseslove bør indtage den mindst mulige Plads i det demokratiske System, og for det andet, fordi største Parten af de Afgivelser fra Forsvarslovene af 1937, som de foreslaaede Bemyndigelser omhandler, er ganske overordentlig kostbare. At dette ikke er et tomt Postulat, fremgaar alene deraf, at vore militære Udgifter nu ligger ca. 175 Mill. Kr. højere end i Aarene 1937—39. Aarsagen til, at vi kan overveje endnu 1 Aars Forlængelse af disse Bemyndigelseslove, er da ene og alene de Forhold, som Tyskerne efterlod sig efter at have stjaalet saa at sige alt, hvad vi havde af militært Materiel, i Forbindelse med den Omstændighed, at vore Bevogtningsopgaver er blevet langt større og mere omfattende end forudset i 1937-Loven. Alt dette er jo imidlertid Ting, som jeg ikke behøver at komme nærmere ind paa her; de er almindeligt kendt.

Der er derimod et Par Forhold, som jeg benytter Lejligheden til at fremføre i den Hensigt at høre den højtærede Forsvarsministers Mening derom. Der er først Spørgsmaalet om de meget store Indkaldelser af værnepligtige. Formelt er der intet at sige Ministeren paa her. Han har Loven af 30. Marts 1946 at holde sig til. Den højtærede Minister har, om jeg saa maa sige, sit Alibi i Orden, men der findes jo Tilfælde, hvor et Alibi ikke slaar til. Et saadant Tilfælde forekommer det mig vi staar overfor her. Ministeren har vel sin Bemyndigelse, men hvordan har han benyttet den? Stort set ligger Indkaldelserne paa godt og vel det dobbelte af, hvad 1937-Loven forudsætter. Det er med andre Ord nogle formidable Afgivelser, der her er Tale om, og jeg tillader mig derfor at stille den højtærede Minister følgende Spørgsmaal:

Hvor store var de Styrker, der laa inde til Soldatertjeneste i Marts 1946, og hvor store er de tilsvarende Styrker i Dag? Kan Ministeren oplyse, hvordan det